

Next Level:
Anouk
Kruithof

17.11.17 – 28.1.18

¡Agua!

Het werk van Anouk Kruithof (Dordrecht, 1981) is gelaagd, interdisciplinair en onconventioneel. Zij breekt met de traditionele tweedimensionale kaders van de fotografie en benadert het medium vanuit de meest uiteenlopende invalshoeken. De door haar gemaakte, gevonden, geleende of gekochte beelden vormen de basis voor fotomontages, sculpturen, installaties, publicaties, performances, video's en interventies in het publieke domein. Door haar innovatieve omgang met het medium en haar vooruitstrevende blik op de snel veranderende rol van fotografisch beeld wordt Kruithof gezien als één van de vernieuwers binnen de hedendaagse fotografie.

Het werk van Kruithof is in al zijn verschillende uitingsvormen een voortdurend onderzoek naar de manier waarop beeld en beeldconsumptie onze perceptie beïnvloeden. De wijze waarop wij ons tot elkaar en de wereld verhouden vindt steeds meer plaats in de digitale sfeer. Kruithof ervaart de toename van het aantal fotografische beelden dat dagelijks wordt geproduceerd en geconsumeerd als beangstigend en bevrijdend tegelijk. De online circulatie van beeld stelt ons in staat de wereld te bezien zonder fysiek ter plaatse te zijn. Tegelijkertijd is de integriteit van het beeld dat wij consumeren twijfelachtiger dan ooit. Kruithof maakt dankbaar gebruik van de grenzeloze mogelijkheden van het medium, maar stuit daarbij ook op de keerzijde van onze snel evoluerende beeldcultuur.

Kruithof is onder andere gefascineerd door het gebrek aan vertrouwen dat de mens heeft in het fotografische beeld, terwijl we het anderzijds bereidwillig omarmen als een middel tot zelfbevordering en om ons bestaan te valideren. Het werk van Kruithof gaat over deze 'hedendaagse schizofrenie': een soort geestesziekte van de moderne mens die niet langer in staat is onderscheid te maken tussen wat waar is en wat niet. De kunstenaar beziet een wereld die bestaat uit een onophoudelijke stroom bewerkte, geconstrueerde, aan elkaar geplakte beelden die hun geloofwaardigheid hebben verloren: de werkelijkheid is *scripted* en onderhevig aan post-productie.

Kruithof reageert op onze dubbelzinnige relatie met fotografie door bestaande beelduitingen rondom omstreden thema's als overheidssurveillance en milieuvervuiling te verzamelen en te vertalen naar haar eigen beeldtaal. Door de foto's aan de digitale context te onttrekken en te verwerken tot een driedimensionale, fysieke confrontatie bevaagt de kunstenaar de manier waarop onze (digitale, online) beeldconsumptie de betekenis en impact van het geobserveerde beïnvloedt. Zo onderzocht zij voor haar serie *#Evidence* (2015 – 2017) de manier waarop Amerikaanse bedrijven, educatieve instellingen en overheidsorganisaties zich online profileren. Zij destilleerde 650 screenshots uit hun Instagram-accounts die de basis vormden voor een serie fotomontages en sculpturen. Door dit bestaande beeldmateriaal te manipuleren en naar haar eigen visuele idoom te vertalen berooft de kunstenaar de beelden van hun veelal promotionele bedoelingen. De werken bevragen de manier waarop de fotografie individuen en instanties in staat stelt hun imago visueel te construeren en wereldwijd te laten circuleren.

Te midden van deze visuele zelfpromotie legt Kruithof de vinger op ethische kwesties waaraan vaak voorbij wordt gegaan, zoals overheidssurveillance, wapenbezit en privacy. Zij vergrootte de door de Amerikaanse Transport Security Administration geconfisqueerde en op Instagram geposte identiteitskaarten uit tot onherkenbare proporties in zachte kleuren die ze afdruckte op transparante flexibele materialen zoals latex en plastic. Deze drapeerde ze vervolgens over metalen constructies, onder andere gemaakt van camera-armaturen. Kruithof wijst ons hiermee op de vormbaarheid van beeld en de manier waarop het wordt gebruikt om de werkelijkheid naar onze hand te zetten.

Het verzamelen van bestaande fotografische uitingen rondom urgente en actuele thema's is kenmerkend voor het werk van Kruithof. Ook voor haar nieuwste werk – dat speciaal voor de tentoonstelling in Foam werd ontwikkeld – legde zij een uitgebreide verzameling aan van (online) beelduitingen rondom het thema milieuvervuiling en de gevolgen van klimaatverandering. Daarbij verbaasde zij

Petrified Sensibilities 04, 2017
Sculptuur uit Inkjet-print op latex, zuurstofmasker, zuurstofslang

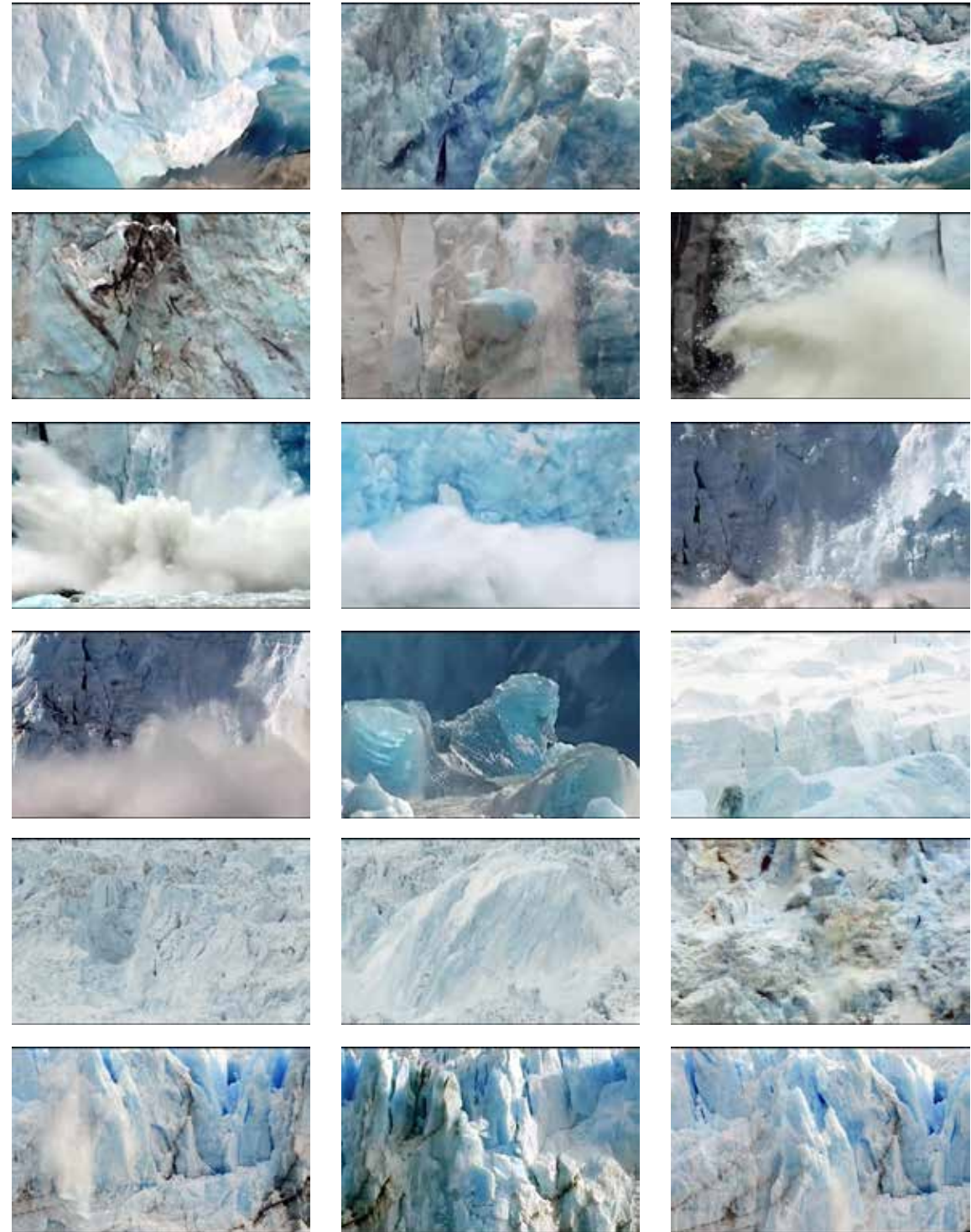
zich over de esthetiek van de foto's van schokkende gebeurtenissen zoals het dumpen van chemisch afval in de zee en olieken op het wateroppervlak. Ook verzamelde zij amateuropnames van ineensstortende gletsjers, een 'spektakel' dat gretig door toeristen wordt vastgelegd. Met haar installatie benadrukt Kruithof de dissonantie tussen de ernst van de situatie en de vaak geësthetiseerde en vluchtige manier waarop deze ons in de digitale ruimte onder ogen komt en gedachteloos wordt gedeeld.

Met haar werk gaat Kruithof voorbij aan de specifieke problematiek waarop haar series zich concentreren. Haar sculpturen en installaties zijn weliswaar gebaseerd op beelden van milieuvervuiling en overheidssurveillance, maar staan tegelijkertijd symbool voor een collectieve psychologische (westerse) *state of mind*. Het splijtende ijs en de onherkenbaar gemaakte identiteitskaarten verbeelden vergankelijkheid en de chaos die ook de kunstenaar ervaart. De amorfe en abstracte beelden zijn het resultaat van een vormbare

en tegelijkertijd vormeloze wereld waarin alles mogelijk is en niets meer gegeven is. Door immateriële (online) uitingen van een collectief onbehagen naar een fysieke vorm te vertalen probeert zij een gedeelde gemoedstoestand te vangen zoals deze zich manifesteert in de huidige post-internet samenleving.

In haar werk raakt zij aan universele sociale en politieke thema's en formuleert tegelijkertijd een heel eigen en persoonlijke kijk op de wereld. De kunstenaar is zich zeer bewust van haar dubbele rol als beeldmaker en beeldconsument. Haar paradoxale, persoonlijke verhouding met het medium (als maker/ontvanger en manipulerende/gemanipuleerde) komt in haar werk op verschillende manieren tot uiting. Zo liet zij voor haar project en publicatie *Untitled (I've Taken Too Many Photos / I've Never Taken a Photo)* (2012-2014) een jongen die nooit eerder een foto had gemaakt haar persoonlijke beeldarchief editen. Voor *AHEAD* (2015-heden) gebruikte zij achtergrondkleur als een 'neutrale' manier om haar uitdijende verzameling anonieme portretten, genomen van de achterhoofden van mensen op straat, te ordenen. Voor *Becoming Blue* (2006-2009) onderzocht ze de relatie tussen de fotograaf en subject door middel van intieme performatieve interacties. De verrassing, schrik, irritatie, stress, onzekerheid of opluchting waarmee het model op de kunstenaar gereageerde werd met de zelfontspanner vastgelegd.

Door middel van performances, sculpturen, publicaties, video en installatie tracht Kruithof een brug te slaan tussen de fysieke menselijke ervaring en de manier waarop deze digitaal tot uiting komt. Een voorbeeld van eerder werk dat zich bezighoudt met de on- en offline manifestatie van emoties is *Pixel-Stress* (2013). Hiervoor vergrootte Kruithof de Google zoekresultaten voor het woord 'stress' uit tot onherkenbare proporties en bood de pixelachtige abstracties te koop aan op Wall Street: het episch centrum van gejaagdheid en waardebeoordeling. Door voortdurend te navigeren tussen de digitale en fysieke belevingswereld onderzoekt Kruithof een gedeelde mentaliteit die niet langer alleen kan worden gezocht in de

Video stills *Ice Cry Baby*, 2017 video, 3:00 min
Edit in samenwerking met Laetitia Jeurissen

Neutral (Openhearted), uit het project *#Evidence*, 2015-2017
Sculptuur uit metaal, Inkjet-print op vinyl, rubber

tastbare wereld, maar steeds vaker tot uiting komt in de niet-aflatende beeldenstroom van een amorfe digitale wereld.

De confrontatie met urgente maatschappelijke thema's en persoonlijke strubbelingen gebeurt op lichtvoetige wijze. Voor haar *Sweaty Sculptures* (2015) fotografeerde Kruithof de zwetende lichamen van 25 individuen, die zij eerst een work-out liet doen in de galerie. Zweet is het meest zichtbare symptoom van nervositeit, stress en uitputting en tegelijkertijd een bron van schaamte en sociale ongemakkelijkheid. Kruithof tracht emotie en schaamte te overwinnen door de foto's van de bezwete kleren uit te vergroten en te transformeren tot lichte, kleurrijke, humoristische sculpturen. Voor de publicatie *The Daily Exhaustion* (2010) persifleerde de kunstenaar zichzelf als geobsedeerde workaholic die de bezwete staat van uitputting

heeft bereikt. Het is een van de vele manieren waarop Kruithof het fenomeen stress en mentale uitputting met een knipoog in beeld vat.

De speelsheid en persoonlijke wijze waarop Kruithof zich het medium fotografie toeigent doen niet af aan de ernst waarmee zij beeld beziet als sociaal en politiek agent. In een tijd waarin iedereen fotografeert, manipuleert en beeld vrijelijk circuleert is het persoonlijke politiek. Net als de beeldcultuur waarin wij leven is Kruithofs werkwijze tegelijkertijd verwarrend en verhelderend, persoonlijk en universeel, bevrijdend en beklemmend, lichtvoetig en dystopisch. Deze paradoxale gelaagdheid, die zowel het medium als de mens kenmerkt, loopt als een rode draad door haar werk.

Folly, 2017

Sculptuur uit polystyreen, protheses, glasvezel, metaal, koper buis, LED-schoenen, Inkjet-prints op rubberen anti-slipmatten.

The Daily Exhaustion gepubliceerd door KODOJI, 2010

Anouk Kruithof

Anouk Kruithof studeerde in 2003 af aan de St. Joost academie in Breda. Haar werk werd opgenomen in groepstentoonstellingen van onder andere het Nederlands Fotomuseum in Rotterdam, het Stedelijk Museum in Amsterdam en het Museum of Modern Art in New York. In 2016 was Kruithof de publiekswinnaar van de *Volkskrant Beeldende Kunstprijs* en in 2014 won ze de *Charlotte Köhler Prijs*. Van het International Center for Photography in New York ontving ze in 2012 de *Infinity Award*. In 2011 won zij de *Hyères Photography Jury Grand Prize*. In 2006 was haar samenwerkingsproject met Jaap Scheeren te zien in Foam en in 2009 werd ze geselecteerd als *Foam Talent*. Kruithof publiceerde elf kunstenaarsboeken en is oprichter van *The Anamorphosis Prize*, een internationale prijs voor zelf-uitgegeven fotoboeken. Anouk Kruithof woont en werkt afwisselend in Nederland, Mexico City en New York. Zij wordt geassisteerd door Samara Saade.

Beeld achterkant:
Flat Head, 2017 © Anouk Kruithof
Sculptuur uit polystyreen,
glasvezel, rubber, Inkjet-print op
latex.

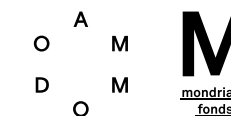
Met speciale dank aan Samara Saade (assistent Anouk Kruithof) voor de nauwe samenwerking aan het project.

Next Level

Vanaf het najaar van 2015 organiseert Foam met ondersteuning van Ammodo de tentoonstellingenreeks *Next Level*. Deze heeft als doel een breed publiek kennis te laten maken met vernieuwende kunst van relatief jonge beeldmakers die vooruitstrevend zijn in hun gebruik van het medium fotografie.

Next Level: Anouk Kruithof - ¡Agua! is mede mogelijk gemaakt door Ammodo en het Mondriaan Fonds.

Foam dankt Stichting Foam Friends en Foam Fund voor hun genereuze bijdrage aan deze tentoonstelling.

foam

Keizersgracht 609
1017 DS Amsterdam
+31 20 5516500
www.foam.org

Print
robstolk®

Design
Vandejong

Foam wordt ondersteund door de BankGiro Loterij, De Brauw Blackstone Westbroek, Delta Lloyd, Gemeente Amsterdam, Olympus en de VandenEnde Foundation.

